

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 115.740 van 12 februari 2003
in de zaak A. 108.062/VII-24.195**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. DE KETELAERE,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 President Kennedypark 8b

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oezbeekse nationaliteit, op 26 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, enerzijds, de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 april 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten en, anderzijds, van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2001 tot bevestiging van voornoemde beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken;

Gelet op het arrest nr. 104.427 van 7 maart 2002 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de procedure;

Gelet op de beschikking van 17 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 27 november 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DE KETELAERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 8 januari 2001 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 13 april 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 juni 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 14 mei 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, een Uzbeeks staatsburger van Russische origine zou in haar land problemen hebben gekend omwille van een conflict met de belastingsinspectie en enkele collega 's in het bedrijf waar ze tewerkgesteld was. Betrokkene zou als hoofdboekhoudster van de firma van de trust Tashgilremond zijn tewerkgesteld vanaf het jaar 1996. Betrokkene zou deze functie hebben uitgeoefend tot 29 september 1999, de dag waarop ze ontslagen werd en betrokkenes problemen een aanvang zouden hebben genomen. Betrokkene zou reeds in 1999 enkele malen in aanvaring zijn gekomen met R., haar directe chef, omdat ze weigerde onwettige handelingen (financiële overtredingen) te stellen. Betrokkene zou door de financiële inspectie in eerste instantie ook zijn beschuldigd met betrekking tot andere financiële overtredingen, maar ze zou met betrekking tot deze feiten haar onschuld hebben kunnen bewijzen. Omstreeks 25 maart 1999 zou betrokkene een tweede controle,

ditmaal door de wijk-belastingsinspectie, hebben moeten ondergaan op 't werk. Weer zou betrokkene in beschuldiging zijn gesteld, zelfs om dezelfde feiten. Betrokkene zou op 1 april 1999 te horen hebben gekregen dat ze 300\$ smeergeld diende te betalen of de gevolgen moest dragen. Betrokkene zou hierop klacht hebben ingediend bij de stedelijke belastingdienst. Betrokkene zou tussen mei en november 1999 geen contact meer hebben gehad met de belasting(s)controleurs en pas omstreeks november 1999, toen ze reeds ontslagen was, weer met hen te maken hebben gehad. In de zomermaanden van 1999 zou betrokkene evenwel opnieuw door haar directeur onder druk zijn gezet om onwettige financiële handelingen te stellen, hetgeen ze weer geweigerd zou hebben. Tussen 26 december en 26 januari 2000 zou betrokkene in Rusland hebben verbleven. Omstreeks 20 februari 2000 zou betrokkene in beschuldiging zijn gesteld omwille van het uitvoeren van onwettige financiële handelingen. Betrokkenes paspoort zou diezelfde dag zijn ingehouden. Het resultaat van de controle (zou) op 30 maart 2000 zou betrokkene echter in haar gelijk hebben gesteld. In het vorige bedrijf van betrokkene zouden in de maanden april en mei 2000 nog twee controles zijn uitgevoerd en weer zou betrokkene op basis van deze laatste controle zijn beschuldigd een tekort aan belastingen op winst te hebben betaald. Omstreeks 18 mei 2000 zou betrokkene man er door de onderzoeksrechter van op de hoogte zijn gebracht dat ze 3.000\$ moest betalen om haar zaak geseponeerd te zien. Betrokkene zou geweigerd hebben dit te betalen. Ook betrokkene's zoon en dochter zouden regelmatig onderworpen zijn aan vervolgingen en schendingen van de meest elementaire mensenrechten. Vanaf 25 mei 2000 zou er tevens een opsporingsbevel tegen betrokkene zijn uitgevaardigd. Tevens zouden er van dan af regelmatig huiszoekingen hebben plaatsgevonden. Betrokkenes zoon zou op 19 juni 2000 en op 10 juli 2000 zijn afgeranseld door de politie. Ook betrokkene's dochter zou in augustus, zonder inbeschuldigingstelling, zijn aangehouden door de politie. Op 5 september 2000 zou diezelfde dochter door personen van Oezbeekse origine zijn afgeranseld. Dit alles zou volgens betrokkene zijn gebeurd om haar wil om de bescherming bij de diensten van rechterlijke macht te zoeken, af te breken. Betrokkene zou op 10 augustus 2000 haar beroepschrift tegen de aanklacht die dateerde van mei 2000 hebben opgesteld. Toen betrokkene haar nieuwe paspoort, dat ze mits het betalen van smeergeld zou verkrijgen, wou afhalen zou ze op onwettelijke wijze zijn aangehouden. Betrokkene zou van 25 september 2000 tot 8 oktober 2000 zijn vastgehouden bij de politie van de wijk Tsjilanzarskij op basis van de akte van 5 mei 2000. Betrokkene zou een verklaring hebben moeten tekenen waarin ze haar schuld bekende, maar ze zou dit geweigerd hebben. Betrokkene zou tevens zijn gedwongen om getuige te zijn van afranselingen van andere gevangenen. Betrokkene zou door rechercheur Abullajaev tevens zijn gechanteed en zou hier uiteindelijk zijn op ingegaan. Betrokkene zou zijn vrijgelaten op voorwaarde het land niet te verlaten. Betrokkene en haar dochter (K. O.: .) en haar broer (K. A., .) zouden op 4 januari 2001 het land hebben verlaten. Betrokkene zou op 8 januari 2001 in België zijn aangekomen en op diezelfde dag zou betrokkene haar asielaanvraag hebben ingediend. In België zou S. T., een familielid van betrokkene reeds aanwezig zijn geweest(.). Betrokkene is in het bezit van een akte, dd. 5 mei 2000, m.b.t. een controle van de OVD van de wijk Tsjilanzarskij; een door haarzelf geschreven brief waarin betrokkene haar beklag maakt over het onderzoek, een loonfiche, een diploma, bewijs van bijscholing, een geboorteakte, een werkboekje, een overlijdensakte van haar moeder, de overlijdensakte van haar vader, een kopie van een decreet dat vrouwen vrijstelling geeft van vervolging, een bewijs van de deelname van haar vader aan WO II.

De geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas wordt volledig ondermijnd nadat werd vastgesteld dat betrokkene's verklaringen voor het CGVS ernstige tegenstrijdigheden vertonen met haar eerdere verklaringen afgelegd voor de DVZ.

Vooreerst is het zo dat betrokkene voor het CGVS aanhaalde dat ze van 25 september 2000 tot 8 oktober 2000 vastgehouden werd in het politiekantoor van de wijk Tsjilanzarskij (verslag CG, aanvullende schriftelijke verklaringen, p.13). Dit staat echter in tegenstrijd met betrokkene's bewering voor de DVZ, waar ze stelde nooit te zijn opgesloten (verslag DVZ, punt 44) of er alleszins totaal geen melding van maakte (verslag DVZ, pt.42). Aangezien deze elementen toch een wezenlijk element uitmaken van betrokkene's asielrelaas dient te worden gesteld dat de geloofwaardigheid van betrokkene's relaas zwaar wordt ondergraven.

Bovendien dient te worden gesteld dat betrokkene het land verliet hoewel ze telkenmale gelijk kreeg in de verschillende onderzoeken die er tegen haar liepen. Betrokkene slaagde er dus wel degelijk in haar rechten af te dwingen. Niets laat uitschijnen dat betrokkene in het laatste onderzoek dat er tegen haar gevoerd wordt, géén gelijk had kunnen halen, temeer daar betrokkene op het CGVS schermde met een kopie van een presidentieel decreet waaruit blijkt dat alle vrouwen die kleine misdrijven pleegde(n) absolutie kregen. Bijgevolg kan worden gesteld dat betrokkene nagelaten heeft om met alle mogelijke middelen de bescherming van haar overheid af te dwingen.

De neergelegde stukken vermogen aan deze vaststelling geen afbreuk te doen. De akte van 5 mei 2000 bewijst in generlei mate dat betrokkene niet op bescherming kon rekenen, en stelt alleen dat betrokkene in een onderzoek betrokken was. De overige documenten betreffen allen persoonsgegevens die niet betwist worden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook betrokkenes dochter, S. T. een asielaanvraag voor de Belgische staat indiende op 17 januari 2000, hetgeen leidde tot een beslissing tot weigering van verblijf genomen door DVZ op 26 april 2000. Hiertegen diende Mevr S. op 28 april 2000 een dringend beroep in. In de procedure van betrokkenes dochter O. K. werd op 8 februari 2001 door het CG een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen. Met betrekking tot het dossier van K. A., de broer van betrokkene werd door het CG op 8 februari 2001 een beslissing tot verder onderzoek gegeven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 april 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat, in zoverre het beroep is gericht tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 april 2001, deze beslissing geen in laatste aanleg gewezen beslissing is; dat het beroep tot nietigverklaring ervan derhalve niet ontvankelijk is; dat deze beslissing bovendien is bevestigd door de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2001; dat, gelet op de devolutieve kracht van het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het beroep tegen voornoemde beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken ook om die redenen niet ontvankelijk is;

3.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat uit een analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de door de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek van deze verklaringen; dat hij hieruit afleidt dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en machtsoverschrijding; dat volgens de verzoekende partij de commissaris-generaal niet voldoende geïnformeerd heeft naar alle elementen die relevant waren, meer bepaald te weinig is ingegaan op de bedreigingen en uit pure routine een bevestigende beslissing heeft genomen;

Overwegende dat van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden, die geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partij, in de bestreden beslissing werden weergegeven; dat de commissaris-generaal niet verplicht is te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten; dat de motieven in de bestreden beslissing de beslissing kunnen dragen, wat blijkt uit de bespreking van het eerste middel; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf februari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.